

The Holy See

HOMILIJA SVETOG OCA FRANJE

Jubilej bolesnika i svijeta zdravstva

6. travnja 2025.

[Multimedia]

[Uvod nadbiskupa Fisichelle u homiliju] Braćo i sestre, Nekoliko metara od nas papa Franjo iz svoje sobe u Svetoj Marti osobito nam je blizu i, poput mnogih bolesnika i mnogih slabih osoba, sudjeluje u ovom svetom euharistijskom slavlju posredstvom televizije. [pljesak] Posebno mi je zadovoljstvo i čast posuditi svoj glas i pročitati homiliju koju je on pripremio za ovu prigodu.

„Evo, činim nešto novo; već nastaje. Zar ne opažate?“ (Iz 43,19). Riječi su to koje Bog preko proroka Izaije upućuje izraelskom narodu u babilonskom sužanjstvu. Za Izraelce je to težak trenutak, čini se da je sve izgubljeno. Jeruzalem su osvojili i opustošili vojnici kralja Nabukodonosora II. i protjeranom narodu nije ništa ostalo. Horizont se čini zatvorenim, budućnost mračnom, svaka nada uzaludnom. Sve bi izgnanike to moglo natjerati na očaj, da se pomire sa svojom gorkom sudbinom, da se više ne osjećaju blagoslovljenima od Boga.

No, upravo u tim okolnostima Gospodin poziva zapaziti nešto novo što se rađa. Ne nešto što će se dogoditi u budućnosti, nego nešto što se već događa, što niče kao klica. O čemu se radi? Što se može roditi, štoviše što je već niknulo u toj pustoši i očaju?

Ono što se rađa je novi narod. Narod koji je, srušivši lažne sigurnosti iz prošlosti, otkrio ono bitno: ostati ujedinjen i zajedno hoditi u Gospodinovu svjetlu (usp. Iz 2, 5). Narod koji će moći obnoviti Jeruzalem jer, daleko od Svetog grada, s hramom koji je sad razoren, koji ne može više slaviti svečana bogoslužja, naučio je susretati Gospodina na drugi način: u obraćenju srca (usp. Jr 4, 4), u vršenju zakona i pravde, u brizi za one koji su siromašni i u potrebi (usp. Jr 22, 3), u djelima milosrđa.

To je ista poruka koju, na drugačiji način, možemo uočiti i u evanđeoskom odlomku (usp. *Iv* 8, 1-11). I ovdje imamo osobu, točnije ženu, čiji je život uništen: ne geografskim izgnanstvom, već moralnom osudom. Ona je grešnica, te stoga daleko od zakona i osuđena na ozloglašenu i smrt. Čini se da ni za nju više nema nade. Ali Bog je ne napušta. Štoviše, upravo kad njezini mučitelji već stižu kamenje u svojim rukama, upravo tu, Isus ulazi u njezin život, brani je i odvodi od njihova nasilja, dajući joj mogućnost da započne novi život: „Idi“ - kaže joj – „slobodna si“, „spašena si“ (usp. r. 11).

Tim dramatičnim i potresnim izvješćima liturgija nas danas poziva da na korizmenom hodu obnovimo svoje pouzdanje u Boga koji je uvijek prisutan u našoj blizini da nas spasi. Nema izgnanstva, ni nasilja, ni grijeha, niti bilo koje druge životne stvarnosti koja ga može spriječiti da stoji na našim vratima i kuca, spreman ući čim mu dopustimo (usp. *Otk* 3, 20). Štoviše, osobito kad kušnje postanu teže, njegova nas milost i ljubav drže još čvršće da nas ponovno podignu.

Sestre i braćo, čitamo ove tekstove slaveći Jubilej bolesnika i svijeta zdravstva, a bolest je zasigurno jedna od najtežih i najozbiljnijih životnih kušnji u kojoj se iz prve ruke osvjedočujemo koliko smo krhki. To može ići tako daleko da se osjećamo kao narod u izgnanstvu, ili kao žena iz Evanđelja: bez nade za budućnost. Ali tomu nije tako. Ni u tim trenucima Bog nas ne ostavlja same i, ako se prepustimo njemu, upravo tamo gdje naše sile sustaju, možemo iskusiti utjehu njegove prisutnosti. On sâm, postavši čovjekom, htio je u svemu dijeliti našu slabost (usp. *Fil* 2, 6-8) i dobro zna što je patnja (usp. *Iz* 53, 3). Stoga njemu možemo reći i povjeriti svoju bol, sigurni da ćemo pronaći suosjećanje, blizinu i nježnost.

Ali ne samo to. U svojoj ljubavi punoj povjerenja On nas grli kako bismo i mi jedni drugima postali „anđeli“, glasnici njegove prisutnosti, do te mjere da se često, i za onog koji pati i za onog koji pomaže, bolesnički krevet može pretvoriti u „sveto mjesto“ spasenja i otkupljenja.

Dragi liječnici, medicinske sestre i tehničari i članovi zdravstvenog osoblja, dok se brinete za svoje pacijente, osobito one najkrhkije, Gospodin vam nudi priliku da neprestano obnavljate svoj život, njegujući ga sa zahvalnošću, milosrđem i nadom (usp. bula *Spes non confundit*, 11). Poziva vas da ga osvjetlite poniznom sviješću da ništa nije samorazumljivo i da je sve Božji dar; da ga hranite onim čovjekoljubljem koje se iskusi kad, ostavivši po strani privide, ostane ono što je važno: male i velike geste ljubavi. Dopustite da prisutnost bolesnikâ uđe u vaš život kao dar, da izliječi vaše srce, da ga čisti od svega što nije milosrđe i grije ga gorućom i slatkim vatrom suosjećanja.

S vama, dakle, draga bolesna braćo i sestre, u ovom trenutku svog života dijelim mnogo toga: iskustvo bolesti, osjećaj slabosti, ovisnost o drugima u mnogim stvarima, potrebu za podrškom. Nije uvijek lako, ali to je škola u kojoj svaki dan učimo voljeti i dopustiti da budemo voljeni, bez zahtijevanja i bez odbijanja, bez jadikovanja i bez očajavanja, zahvalni Bogu i našoj braći za primljena dobra, spokojno i s povjerenjem gledajući u ono što tek treba doći. Bolnička soba i bolesnički krevet mogu biti mjesta u kojima čujemo glas Gospodina koji nama također govori:

„Evo, činim nešto novo; već nastaje. Zar ne opažate?“ (Iz 43, 19). I tako obnoviti i ojačati vjeru.

Benedikt XVI. – koji nam je dao prelijepo svjedočanstvo vedrine u vrijeme svoje bolesti – napisao je da se „mjera čovječnosti određuje se na osnovi odnosa prema patnji“ i da je „društvo koje ne uspijeva prihvatiti one koji trpe [...] okrutno je i neljudsko društvo“ (enc. *Spe salvi*, 38). To je istina: zajedničko suočavanje s patnjom čini nas čovječnijima, a dijeljenje boli važna je etapa svakog puta svetosti.

Predragi, ne protjerujmo one koji su krhki daleko od naših života, kao što to nažalost danas ponekad čini određena vrsta mentaliteta, ne progonimo bol iz naših sredina. Učinimo je radije prilikom da zajedno rastemo, da gajimo nadu zahvaljujući ljubavi koju je Bog prvi ulio u naša srca (usp. *Rim* 5, 5) i koja, iznad svega, ostaje zauvijek (usp. *1 Kor* 13, 8-10.13).